

Κυριακή 23η Ἰουλίου 2023

Κυριακή Ζ΄ Ματθαίου.

(Ματθ. 9, 27 – 35).

«*ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι*» (Ματθ. 9, 33).

Στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς βλέπουμε τόν Χριστό νά θεραπεύει δύο τυφλούς καί ἕναν κωφάλαλο δαιμονισμένο. Τόν βλέπουμε νά ὑφίσταται τήν αἰσχρή συκοφαντική ἐκστρατεία τῶν Φαρισαίων, οἱ ὅποιοι Τόν κατηγοροῦν πώς ἐπιτελεῖ τά θαύματα μέ τή συνδρομή τοῦ σατανᾶ, καί Τόν βλέπουμε νά περιδιαβαίνει τίς πόλεις καί τά χωριά τῶν συμπατριωτῶν Του διδάσκοντας γιά τή Βασιλεία Του καί θεραπεύοντας τούς ἀναγκασμένους αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ προσελκύει τόν θαυμασμό τοῦ λαοῦ.

«Ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι» μᾶς λέγει ὁ Ματθαῖος. Ποτέ δέν εἶχαν ἀπολαύσει τόσα πολλά, τόσα ποικίλα καί τόσα φανερά δῶρα ἀπό τόν Θεό. Ἡ παρουσία τοῦ Ἰησοῦ συνοδεύεται ἀπό ἀμέτρητες εὐλογίες. Τό πέρασμά Του φέρνει τήν ὑγεία, τή ζωή, τήν ἐλπίδα,

τή χαρά. Δίνει τό φῶς, δίνει τόν ἦχο, δίνει τή δύναμη, δίνει τίς λύσεις, δίνει τήν πολυπόθητη παρηγοριά στους καημούς καί στους πόνους τῶν ἀνθρώπων. Γιά τόν Ἰησοῦ δέν ὑπάρχουν ἄλυτα προβλήματα, δέν ὑπάρχουν ἀδιέξοδα, δέν ὑπάρχουν ἀξεπέραστες καταστάσεις. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός εἶναι ὁ καταλύτης κάθε ἀγωνίας καί κάθε βασανιστηρίου πού ταλαιπωρεῖ τούς ἀνθρώπους. Στό πρόσωπό Του οἱ ἄνθρωποι βλέπουν τή ζωντανή ἐλπίδα νά ἀνθίζει. Βλέπουν τό στήριγμα καί τήν ἀγκαλιά πού δικαιοῦνται, ἀλλά πού κανένας ἄλλος δέν ἔχει τή διάθεση νά τούς προσφέρει.

Πάντοτε ὁ ἄνθρωπος θαυμάζει τόν Πλάστη καί Πατέρα Του. Ὅταν κοιτάζουμε τήν ἀσύλληπτη ὁμορφιά τοῦ κόσμου, ὅταν μεθοῦμε ἀπό τά ἀπερίγραπτα χρώματα τοῦ ἡλιοβασιλέματος, ὅταν ὑποκλινόμαστε στήν ἀρμονική δομή τῶν συστημάτων τοῦ σώματος, ὅταν θαυμάζουμε τήν ἀπόλυτη τελειότητα τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καί τήν ἀλληλοσυμπληρούμενη ἀλυσίδα τῶν πλασμάτων, ὅταν βυθιζόμαστε στά ἀπύθμενα βάθη τῶν ὠκεανῶν

καί στά δυσθεώρητα ὕψη τῶν οὐρανῶν, ὅταν μελετοῦμε τά μυστικά τῶν φυσικῶν νόμων καί τῶν ἐπιστημῶν, δέν μποροῦμε παρά μόνο νά θαυμάσουμε τήν παντοδύναμη καί ἀγαπητική σοφία τοῦ Θεοῦ. Θαυμάζουμε τόν Θεό καί ὅταν μάθουμε νά βλέπουμε πίσω ἀπό τά φαινόμενα. Ὅταν δοῦμε πίσω ἀπό τή σύμπτωση τήν πρόνοιάν Του. Ὅταν παραδεχτοῦμε πίσω ἀπό τήν τύχη τή μέριμνά Του. Ὅταν ἀναθέτουμε τήν ἀγωνία μας στή φροντίδα Του. Ὅταν ἀφήσουμε τή ζωή μας στήν πατρότητά Του. Θαυμάζουμε τή διάκριση, τήν εὐστροφία, τήν εὐγένεια, τήν ἀρχοντιά, τήν ἄνεση τοῦ Θεοῦ. Θαυμάζουμε ὅλα ὅσα μᾶς χαρίζει, τόν τρόπο πού μᾶς τά χαρίζει, τό μέτρο πού μᾶς τά χαρίζει, τόν σκοπό γιά τόν ὁποῖο μᾶς τά χαρίζει. Θαυμάζουμε καί αὐτά πού μᾶς ἀφαιρεῖ. Τήν ἀγάπη μέ τήν ὁποία τό κάνει. Τόν στόχο πού θέλει νά ἐπιτύχει. Θαυμάζουμε τό πόσο ἐργάζεται ὁ Θεός γιά μᾶς. Πόσο περισσότερο μᾶς πονάει ἀπ' ὅ,τι πονᾶμε ἐμεῖς τόν ἑαυτό μας. Πόσο περισσότερο μᾶς ἀγαπάει ἀπ' ὅσο θέλουμε ἐμεῖς νά ἀγαπήσουμε.

Δέν «ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι» μόνον τότε. Ὁ Θεός πάντοτε κερδίζει τόν θαυμασμό τῶν ἀνθρώπων πού δέν τσιμέντωσαν τή συνείδησή τους μέ τό σκυρόδεμα τῆς ἀδιαφορίας. Ἀλλά δέν εἶναι αὐτό πού περιμένει ὁ Κύριος ἀπό ἐμᾶς. Ὁ θαυμασμός μας γιά Ἐκεῖνον εἶναι μία φυσική καί ἀναμενόμενη κίνηση. Ἀλίμονο στόν ἄνθρωπο πού ἔχασε τόν θαυμασμό του γιά τόν Θεό. Αὐτό πού περιμένει ὁ Χριστός ἀπό τόν κάθε πιστό εἶναι νά μετατρέψει τόν θαυμασμό του σέ ζωή ὑπακοῆς καί ἀρετῆς. Ἐάν πραγματικά ὑποκλινόμαστε μπροστά στόν Θεό, χρειάζεται νά μεταμορφώσουμε τή ζωή μας. Εἶναι ὑποκρισία νά λέμε ὅτι θαυμάζουμε κάποιο πρόσωπο, ἀλλά ἐμεῖς νά τοῦ πηγαίνουμε κόντρα συστηματικά. Ὁ θαυμασμός γεννάει τήν προσκόλληση καί ὄχι τήν ἀντιπαράθεση. Ἐφόσον θαυμάζουμε τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καλούμαστε νά τή μιμηθοῦμε. Ἐφόσον θαυμάζουμε τή σοφία τοῦ Θεοῦ, καλούμαστε νά τή σπουδάσουμε καί νά τήν ἀποδεχτοῦμε. Ἐφόσον θαυμάζουμε τήν ταπείνωση τοῦ Θεοῦ, καλούμαστε νά μετανοήσουμε καί νά ταπεινωθοῦμε. Ἐφόσον θαυμάζουμε τό μεγαλεῖο

του Θεού, καλούμαστε να συγχωρήσουμε και να γίνουμε άρχοντικοί. Μόνον οι μωροί και οι ανόητοι δεν θαυμάζουν τον Θεό. Οι σώφρονες και νοήμονες μετατρέπουν τον θαυμασμό τους προς τον Θεό σε φιλία και σχέση με τον Κύριο. Μέσα από τον θαυμασμό προχωρούν στην επιθυμία για ένωση με τον θαυμαζόμενο. Έτσι ο θαυμασμός από σκέψη γίνεται ζωή.

«Έθαύμασαν οι ὄχλοι» τον Ίησοῦ για ὅ,τι εἶπε και για ὅ,τι ἔκανε. Τόν θαυμάζουν και ὑποκλίνονται μπροστά Του οἱ τάξεις τῶν ἀγγέλων, τά ἑκατομμύρια τῶν ἀγίων, ἡ λογική και ἄλογη φύση. Κλίνουμε τά γόνατά μας κι ἐμεῖς μπροστά Του. Σηκώνουμε τά χέρια τοῦ σώματος και τίς δυνάμεις τῆς ψυχῆς σέ μία ἐπικοινωνία μαζί Του. Ἐκθαμβοί ἀπό τό κάλλος και τή δόξα Του προσπαθοῦμε νά κάνουμε τήν ὑπαρξή μας δικό Του ἀντίγραφο. Προσπαθοῦμε νά κάνουμε τή ζωή Του ζωή μας. Τότε ὁ κόσμος θά γίνει παράδεισος και ὁ Παράδεισος καθημερινότητά μας. Ἀμήν.